

Én elküldelek benneteket...

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2021.06.13.

Ige: ApCsel 19,8-22

Mt 10,7-8 **Menjetek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa! ⁸Gyógyítsatok betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!**

1. Kedves Testvéreim! Független az ember – úgy általában. Erre büszkék vagyunk. Szokták is mondani, hogy „*nekem nem parancsol senki, nekem ne mondja meg senki, hogy mit csináljak!*”.

De vajon tényleg így van? Ha őszintén elgondolkodunk a függetlenségünkön, be kell látnunk, hogy valójában mégsem vagyunk függetlenek. Nagyon sok minden és sok mindenki parancsolhat nekünk, utasíthat minket, hogy mit tegyünk, vagy éppen mit ne tegyünk. Utasít minket egy közlekedési tábla, vagy jelzőlámpa. Utasításokat ad nekünk a főnökünk, a hatóság, az állam.

A szellemi világban is így van: hatalom alá vetett emberek vagyunk. Vagy a Szentháromság Isten uralma alatt vagyunk, vagy pedig a Sátán hatalma alatt állunk. Más választás nincs. De a kettő úr között hatalmas különbség van. Mit tudhatunk meg a két úrról a Bibliából?

A Sátán az Ige szerint „*Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja.*” (Jn 8,44) Jézus azonban a saját életét áldozta fel azért, hogy nekünk örök életet, üdvösséget ajándékozzon. Én hálás vagyok azért, hogy Jézus lehet az én Uram, hogy én neki szolgálhatok. És adjatok hálát ti is, hogy Krisztus a ti életeteknek is Ura, hogy Ő kér engedelmességet és hűséget tőlünk.

2. A felolvasott Igében arról van szó, hogy Jézus feladatot ad tanítványainak: elküldi őket. És ugyanezekkel a szavakkal minket, mai tanítványait is elküld, nekünk is feladatot ad.

Mit kell tenniük?

I. El kell indulni, menni kell.

Legtöbbször itt akadunk el, hogy el kellene indulni, de nem megyünk mégsem. Vagy úgy teszünk, mind Jónás próféta, akinek az Úr azt mondta, hogy menjen Ninivébe, de ő az ellenkező irányba vette lépteit, és Tarsísba indult egy hajó fedélzetén. Isten elég sokat küzdött azért, hogy prófétája végre eljusson Ninivébe.

Krisztus Urunk határozottan utasítja tanítványait is, hogy induljanak és menjenek el az emberek közé. És ez a kérés pontosan az ellenkezője annak, amit mi legtöbbször szeretnénk csinálni.

Sokszor megfigyeltem már másokon is, de magamon is, hogy nehezem indulunk el ismeretlen emberek felé. Nehéz megszólítani olyanokat, akikkel még nem beszéltünk sosem. Nehéz az is, hogy valakit elhívjunk abba a bibliaórába, ahol mi már otthonosak vagyunk. Általában gátlások ébrednek a legtöbb emberben, ha a hitről kellene beszélni valakivel. De nem is kell csak úgy belevágni a mondandóba. Legtöbbször a beszélgetés során adódik erre természetes alkalom, hogy bizonyosságot tegyünk.

Azért is nehéz bizonyosságot tenni, mert a hit az egyik legszemélyesebb ügyünk. Azonban a hit nem magánügy, hanem a legszemélyesebb közügy.

És Jézus parancsa is az, hogy induljunk el ismeretlen emberekhez! Ez mégis annyira idegen tőlünk! Hát hogyan és miért kér tőlünk ilyet a mi Urunk?

Testvérek! Azt hiszem, annak idején nagyon hasonlókat gondolhattak a tanítványok is, amikor Jézus elküldte őket az emberek közé. És a Bibliából azt is látjuk, hogy először még el is mentek, amikor ez a küldetés csak egy tanulmányút volt, csak egy terepgyakorlat. De később, amikor Jézus befejezte földi szolgálatát, és a tanítványait éles bevetésre küldte ki, akkor már nem olyan szívesen mozdultak ki Jeruzsálemből a pogányok közé.

Ha megnézzük az események leírását, akkor láthatjuk, hogy igazából az mozdította ki őket a komfortzónájukból, hogy nem szívesen vették jelenlétüket Jeruzsálemben. Ők pedig kénytelenek voltak más vidékekre, városokba is elmenni, ahol aztán végül elvégezték azt a feladatot, amit az Úr rájuk bízott.

II. És miért kellett elmenniük? Mi volt a feladatuk? Hirdetni, hogy elközelített a mennyek országa – ezt kellett tenniük. Bizonyosságot tenni Isten hatalmáról, hatalmának földi jelenlétéről. Ez volt a

feladata évszázadokkal korábban Jónás prófétának is. És **ugyanez a mi feladatunk is**: tegyünk bizonyosságot arról, hogy jelen van a világban a Mindenható Isten.

Ha körülnézünk, akár csak ebben a városban, akkor látszólag egy csomó minden ellene mond annak, hogy Isten valóságosan jelen van, és hogy az embereknek egyáltalán szükségük lenne Istenre. Modern világunkban az embereknek egy része meg van arról győződve, hogy mindent, amit eddig elért az életben, azt csak saját magának köszönheti. Ebből pedig az következik, hogy bár tudják, hogy van Isten, mégis úgy érzik, nincs szükségük Istenre.

Testvéreim! Lehet, hogy ez mind így van és igaz. És biztosan nagyon sok ésszerű érvet lehetne még felsorolni, hogy miért **ne** tegyünk bizonyosságot. De gondoljátok, hogy az Úr Jézus mindezeket nem tudja, és hogy régen, az apostolok korában nem volt azzal tisztában, hogy mennyi minden ellene szólt a bizonyágtételüknek? Dehogynem! De a feladat ennek ellenére ma is, számunkra is teljesen egyértelmű és világos: **menjünk el és hirdessük, hogy elközelített a mennyek országa!** De miért is?

Erre a miéltre a következő választ olvastam az Igében: **„tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.”** (1Kor 1,21) A mi igehirdetésünk, a mi bizonyágtételünk szerez örömet Istennek, és tetszik Neki.

III. Kedves Testvérek! Szeretném fokozni az izgalmakat. Azzal szeretném fokozni az izgalmakat, a Jézustól kapott küldetésnek, misszióknak az izgalmait, hogy tovább olvasom az Igét. Mert van tovább is! És bizony meglepő, ahogy Jézus folytatja. Ezzel folytatja Jézus a feladatok felsorolását: **Gyógyítások betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, üzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!**

Ez nagyon egyszerűen pedig azt jelenti, hogy **Jézus nevében hit által jeleket kell tenniük!!!**

3. Pál, mint Jézus tanítványa és apostola, így ment el mindhárom missziói útjára.

I. Nem tévőzött, hanem elindult, elment azokra a helyekre, ahova a Lélek vezette őt. A második missziói útján több mint 2 évet tartózkodott Efézusban (ApCsel 19).

II. Hirdette, hogy elközelített a mennyek országa: ApCsel 19,8 **„Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól.”**

III. Jézus nevében hit által jeleket és csodákat tett.

Annak idején az apostolok komolyan vették Jézus útnak indító szavait. Hitték azt, hogy Jézus ereje által tudnak jeleket és csodákat tenni.

Nemrég olvastunk arról, hogy Péter apostol által milyen gyógyulások és jelek történtek. A ma olvasott történetben, az ApCsel 19. fejezetben pedig szintén rendkívüli csodákról hallottunk, melyek Pál apostol által történtek meg. Hadd idézzek még egyszer két verset: **¹¹Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; ¹²úgyhogy még levetett kendőit vagy kötényeit is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.**

A legfontosabb azonban az evangélium hirdetése volt amerre csak járt.

Voltak, akik ellenálltak az evangéliumnak, azokat otthagytá Pál, ahogy Jézus tanította az apostolokat. Mások azonban megtértek, és hívőkké lettek. A hitre jutásnak, és a hitben való fejlődésnek látható jelei voltak:

- magasztalták az Úr nevét
- megvallották, hogy kinek milyen bűnére mutatott rá a Szentlélek
- elhagyták a bűneiket, a varázslást, ami azzal kapcsolatban állt, azt tűzbe dobták, (Fil 3,8 *Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.*)

4. Mi az, amit nekünk akar mondani az Ige?

Miért nem hagy békén bennünket az Úr? Miért akarja, hogy mi is végezzük az evangélium hirdetését, a missziót?

I. Először is azért, mert Isten felelőssé tett bennünket egymásért. „Órállóvá tettelek téged” (Ez 3,17 és 33,7). Nemcsak Ezékiel próféta volt egykor órálló, hanem te is, és én is, és az Úr Jézus mai követői, hívő emberek mind azok vagyunk.

II. Másodszor pedig, ne felejtjük, hogy nagyon fontos a hit, és nélkülözhetetlen az üdvösséghez. De **a hitünket a cselekedetek által mutathatjuk meg.** A hitünk cselekedetek nélkül halott (Jak 2,26).

Aztán az is meg van írva a Mt 7,21-ben, hogy „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”

De az Úr nemcsak ilyen kemény szavakkal próbál bennünket, mai hívőket rávenni arra, hogy hirdessük az evangéliumot, hanem a gazdag áldás ígéretével is.

Mk 16,17 ¹⁷Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, ¹⁸kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.

Ez azt jelenti, hogy ha az Úr azt akarja, akkor általad is történnek csodák és jelek, melyek megmutatják az Ő mennyei hatalmát és földi jelenlétét.

Most talán megint felkaptad a fejedet, mert ez annyira idegen, annyira különleges, hogy ilyet mi úgysem tudunk tenni!

Hadd mondjak valamit! Mi valóban nem tudunk csodát tenni. Én sem vagyok olyan ügyes. Azonban, ha hiszünk, ha kételkedés nélkül hiszünk Jézusban, és az Úr ígéretében, akkor Isten tud és fog általunk csodákat és jeleket tenni. Ha kételkedés nélkül hiszed, hogy igaz, ami meg van írva a Bibliában, és egy jel, egy csoda, egy gyógyítás Isten akarata, hogy megtörténjen, akkor ma is meg fog történni. Akkor az Úr meghallgatja az imádságodat, amikor egy beteg emberért imádkozol, és ő meg fog gyógyulni.

Ha hiszel, akkor az imádságod által rendbe fog jönni egy tönkrement házasság, akkor csodálatosan megoldódik az a probléma, ami miatt valaki teljesen kétségbe volt esve, össze volt törve.

Miért? Mert Istennek ma sem kisebb az ereje, és nem kisebb a hatalma, mint régen.

De – testvérek – gondoljunk bele ebbe a rendkívüli dologba egy másféle szempontból is. Van-e értelme annak, hogy azt mondd egy beteg ismerősödnek, hogy imádkozol a gyógyulásáért, de közben nem is hiszed, hogy meggyógyulhat. Sőt, talán éppen arról vagy meggyőződve, hogy úgysem gyógyul meg. Vajon nem képmutatás ez???

Vagy azt mondd a vizsga előtt álló unokádnak, hogy imádkozom azért, hogy jó eredménye legyen a vizsgádnak, de közben a szíved mélyén nem is hiszed, hogy Isten meg tudja neki adni az eredményes vizsgát. Vajon nem képmutatás ez is?

Urunk arra hívott el bennünket, hogy higgyünk Benne, és az Ő egyszülött Fiában, Jézusban. Ha pedig hiszünk, akkor a hitünknek következményei vannak. Következményei kell, hogy legyenek:

- engedelmisség: elmegyünk és hirdetjük, hogy elközelített a mennyek országa
- jeleket és csodákat teszünk, ha Istennek ez a szent akarata.

Így hittek és cselekedtek az apostolok is. Sokszor csak imádkoztak, de az imádságaikat Isten meghallgatta, és Ő volt az, Aki valóságosan és hatalommal cselekedett. És kell nekünk is hinnünk és cselekednünk, mert így lehetünk és így leszünk sóvá és világossággá. Így töltjük be a Krisztustól kapott küldetésünket ebben a városban, ezen a helyen, ahova helyezett bennünket az Úr.

Jusson eszünk gyülekezetünk jelmondata Jézus Krisztus hegyen elmondott beszédéből:

¹³Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. ¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. ¹⁵Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (Mt 5) Ámen.

Loment Péter lelkész